

► ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້ຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ

ມັງກອນ 2023

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ
ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ:
ການສຶກສາດ້ານປະລິມານ ກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ

ປະເດັນສຳຄັນ

- ຜູ້ອອກແຮງງານສ່ວນຫຼາຍໃນ ສປປ ລາວ ບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄຸມໂດຍປະກັນສັງຄົມ, ມີພຽງແຕ່ 11% ຂອງກຳລັງແຮງງານທີ່ບໍ່ແມ່ນລັດຖະກອນທີ່ຖືກປົກຄຸມໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດໃນປີ 2017 ອີງຕາມຂໍ້ມູນການສຳຫຼວດກຳລັງແຮງງານ, ແລະ ມີພຽງແຕ່ 7% ອີງຕາມຂໍ້ມູນຂອງອົງການປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ.
- ອັດຕາສ່ວນກຳລັງແຮງງານຈຳນວນຫຼາຍໃນ ສປປ ລາວ, ລວມທັງຜູ້ໃຊ້ແຮງງານບໍ່ຈ່າຍເງິນສົມທົບປະກັນສັງຄົມ, ມີພຽງແຕ່ 37% ຂອງແຮງງານໃນລະບົບທີ່ມີປະກັນ, ນອກສາຈາກວ່າກົດໝາຍຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານທັງໝົດຈ່າຍສົມທົບກັບກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ.
- ອີງຕາມການຄາດຄະເນ, ມີປະມານ 52% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານມີທ່າແຮງໃນການຈ່າຍສົມທົບຈຳນວນສູງສຸດຂອງພາກສະໝັກໃຈ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມັນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄຳຖາມກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມແຕ່ລະຂະແໜງການເສດຖະກິດ, ຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສາມາດຈ່າຍຫຼາຍສຸດແມ່ນ ຂະແໜງສຶກສາ, ອຸດສາຫະກຳ, ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ (ໂດຍມີອັດຕາສ່ວນທີ່ 79%, 77%, ແລະ 76%, ຕາມລຳດັບ), ສ່ວນຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສາມາດຈ່າຍຕໍ່າສຸດແມ່ນ ຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກຂາຍຢ່ອຍ, ກະສິກຳ, ແລະ ວຽກໃນຄົວເຮືອນ (ເທົ່າກັບ 29%, 22%, ແລະ 20% ຕາມລຳດັບ).

► ພາກສະເໜີ

ການສຶກສາ “ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມໃນ ສປປ ລາວ: ການສຶກສາດ້ານປະລິມານກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ”, ແມ່ນໄດ້ລົງເລິກການວິເຄາະດ້ານປະລິມານຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ ແລະ ພາກໂຄງສ້າງວິສາຫະກິດໃນ ສປປ ລາວ, ລວມທັງຄຸນລັກສະນະຂອງແຕ່ລະກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານ ໂດຍນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນສຳຫຼວດຕົວແທນແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂໍ້ມູນດ້ານບໍລິຫານຂອງອົງການປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ (ອປຊ). ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ຍັງໄດ້ກວມເຖິງລະດັບການປົກຄຸມຂອງກຳລັງແຮງງານໃນລະບົບປະກັນສັງຄົມ. ນອກນັ້ນ, ຜົນການສຶກສາດັ່ງກ່າວຍັງໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສຳຄັນໃນການພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ລະບົບການປະຕິຮູບລະບົບປະກັນສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ.

► ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້ຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ: ການສຶກສາດ້ານປະລິມານ ກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ

► ວິທີການສຶກສາ

ການສຶກສານີ້ແມ່ນນຳໃຊ້ຂໍ້ມູນຂອງການສຳຫຼວດກຳລັງແຮງງານໃນປີ 2017 ແລະ ຂໍ້ມູນດ້ານບໍລິຫານຂອງ ອປຊ. ສອງແຫຼ່ງຂໍ້ມູນນີ້ອາດຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັນ ຕົວຢ່າງ ຂໍ້ມູນດ້ານກຳລັງແຮງງານຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເຂດປົກຄຸມຂອງປະກັນສັງຄົມໃນພາກວິສາຫະກິດກວມເອົາ 11 ເປີເຊັນຂອງປະຊາກອນ ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ມູນຈາກ ອປຊ ແມ່ນເຫັນວ່າຕົວເລກນີ້ມີພຽງແຕ່ປະມານ 7 ເປີເຊັນເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງຂຶ້ນຕື່ມ, ພວກເຮົານຳໃຊ້ຂໍ້ມູນການສຳຫຼວດການຊົມໃຊ້ ແລະ ໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນຄັ້ງທີ 6 (LECS-6) ເພື່ອເປັນການສຶກສາທຽບ. ຜູ້ນຳການວິເຄາະຂໍ້ມູນທັງໝົດ ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍເງິນສົມທົບຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ.

ພວກເຮົາໄດ້ຈຳແນກໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຄຳວ່າການຈ້າງງານ “ໃນລະບົບ” ແລະ “ນອກລະບົບ” ແລະ ຮບແບບຂອງການຈ້າງງານໃນລະບົບ ແລະ ນອກລະບົບ. ພວກເຮົາຍັງໄດ້ແຍກລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ຖືກປົກຄຸມໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກປົກຄຸມ. ນອກຈາກນັ້ນ, ພວກເຮົາຍັງໄດ້ແຍກໃຫ້ເຫັນເຖິງຜູ້ທີ່ເປັນພະນັກງານລັດຖະກອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ອອກແຮງງານໃນພາກວິສາຫະກິດ ຫຼື ປະກອບອາຊີບອິດສະຫຼະໂດຍຈະມີການດຳເນີນການວິເຄາະລະອຽດພາຍຫຼັງ.

ການໄຈ້ແຍກຜູ້ອອກແຮງງານແມ່ນອີງໃສ່ມາດຕະຖານດ້ານສະຖິຕິແຮງງານສາກົນ. ແຮງງານໃນລະບົບໝາຍເຖິງຜູ້ອອກແຮງງານໃນພາກລັດຖະບານ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ວິສາຫະກິດເອກະຊົນທີ່ຂຶ້ນທະບຽນ ຫຼື ຖືບັນຊີ ຫຼື ຜູ້ທີ່ມີພະນັກງານທີ່ເກີດສິດ ຫຼື ມີຜູ້ອອກແຮງງານຫຼາຍກວ່າ 5 ຄົນຂຶ້ນໄປ ແລະ ມີທີ່ຕັ້ງສຳນັກງານແບບຄັ້ງທີ່

ແຮງງານນອກລະບົບໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດກິດຈະການຂອງຄອບຄົວເຊັ່ນ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນຄົວເຮືອນທີ່ບໍ່ມີລາຍຮັບ ຫຼື ເຮັດການຜະລິດສິນຄ້າກະສິກຳເພື່ອການບໍລິໂພກໃນຄົວເຮືອນເທົ່ານັ້ນ.

ຕໍ່ກັບສະພາບການຈ້າງງານນັ້ນ, ຜູ້ອອກແຮງງານແມ່ນຖືກພິຈາລະນາວ່າມີອາຊີບໃນຂະແໜງເສດຖະກິດນອກລະບົບຖ້າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເກີດສິດຕໍ່ການຮັບອະນຸຍາດການປົກປ້ອງສັງຄົມໃດໜຶ່ງລວມການຈ່າຍຊົດເຊີຍຕໍ່ການລ່າຜັກປະຈຳປີ ຫຼື ປ່ວຍການ. ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ ຫຼື ຜູ້ປະກອບອາຊີບອິດສະຫຼະໃນຂະແໜງເສດຖະກິດນອກລະບົບ ແລະ ແຮງງານຄອບຄົວທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດການປົກປ້ອງສັງຄົມໃດໆນັ້ນ ກໍ່ຖືວ່າຕົກຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກນອກລະບົບແບບດຽວກັນ (ເຖິງຈະສັງກັດຢູ່ໃນຂະແໜງການຈ້າງງານໃນ ຫຼື ນອກລະບົບກໍ່ຕາມ).

ພວກເຮົາກຳນົດຜູ້ທີ່ຖືກປົກຄຸມໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມຈາກຄຳຖາມທີ່ໃຊ້ໃນການສຳຫຼວດກຳລັງແຮງງານ ໂດຍຖາມວ່າຜູ້ຖືກສຳພາດເອງ ຫຼື ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານຂອງລາວໄດ້ປະກອບສ່ວນເງິນສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມບໍ່.

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມ ໃນ ສປປ ລາວ: ການສຶກສາດ້ານປະລິມານ ກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ

► ຜົນໄດ້ຮັບ

ຕະຫຼາດແຮງງານ ແລະ ສະພາບວິສາຫະກິດໃນ ສປປ ລາວ

ໂດຍບໍ່ນັບພາກລັດຖະກອນ, ຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດແມ່ນມີ 1.44 ລ້ານຄົນ. ໃນນີ້, 8 % ແມ່ນເຮັດວຽກໃນລະບົບ ແລະ 45 % ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງນອກລະບົບ, ແລະ 47% ແມ່ນເຮັດວຽກໃນພາກຄົວເຮືອນ. 17% ແມ່ນເປັນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ, 1% ແມ່ນເປັນຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ, 34 % ແມ່ນເປັນຜູ້ປະກອບອາຊີບອິດສະຫຼະ, ແລະ 47% ແມ່ນເປັນຜູ້ອອກແຮງງານໃນຄົວເຮືອນ (ແລະ <1% ແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານອື່ນໆ).

ຈາກການໄຈ້ແຍກກຳລັງແຮງງານທີ່ບໍ່ແມ່ນພາກລັດຖະກອນນັ້ນ, ເຫັນວ່າແຮງງານສ່ວນຫຼາຍ (38%) ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ, 22% ແມ່ນການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ, ແລະ 9 % ແມ່ນການຜະລິດ. ຂະແໜງການອື່ນໆແມ່ນກໍ່ສ້າງ, ບໍລິການ, ທີ່ຝັກ, ອາຫານ, ຂົນສົ່ງ ແລະ ສາງ.

ຂະແໜງກະສິກຳເປັນຂະແໜງທີ່ມີແຮງງານນອກລະບົບຫຼາຍທີ່ສຸດ ເຊິ່ງເທົ່າກັບ 93%, ໃນນີ້ແຮງງານທີ່ເຮັດວຽກຄົວເຮືອນແມ່ນ 71% ແລະ ຜູ້ປະກອບອາຊີບສ່ວນບຸກຄົນແມ່ນ 22%. ຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳຈະເປັນຜູ້ທີ່ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຄວາມທຸກຍາກກວ່າໝູ່. ສຳລັບຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍທີ່ໃຫຍ່ອັນດັບສອງຂອງປະເທດນັ້ນແມ່ນມີຜູ້ອອກແຮງງານນອກລະບົບໃນລະດັບສູງຄືກັນ (92%) ແລະ ອັດຕາຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງໃນລະດັບຕ່ຳ (14%). ຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍແມ່ນຍັງນອນຢູ່ໃນຈຸດຕ່ຳສຸດຂອງການກະຈາຍລາຍໄດ້ (31% ຂອງກວີນທາຍເບື້ອງລຸ່ມ). ຂະແໜງການຜະລິດເປັນຂະແໜງໜຶ່ງທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຫຼາຍ (34%), ແລະ ມີຜູ້ອອກແຮງງານນອກລະບົບຫຼາຍເຊັ່ນດຽວກັນ (23%). ຂະແໜງການຜະລິດກ່ຽວກັບສັດສ່ວນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ເໝືອນກັນ (29%).

ຮບແບບຂອງວິສາຫະກິດໃນ ສປປ ລາວ ປະກອບດ້ວຍຈຸນລະວິສາຫະກິດ ແລະ ວິສາຫະກິດຂະໜາດໜ້ອຍ ທີ່ກວມ 99% ຂອງຈຳນວນວິສາຫະກິດທັງໝົດໃນປະເທດ, ສ່ວນວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ແມ່ນກວມເອົາໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງເປີເຊັນເທົ່ານັ້ນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງຕົວເລກຈຳນວນຈຸນລະວິສາຫະກິດຈະກວມອັດຕາສ່ວນຫຼາຍກໍຕາມ, ການຈ້າງງານໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດໜ້ອຍ, ກາງ ແລະ ໃຫຍ່ແມ່ນຈະກວມອັດຕາສູງກວ່າ. ການຈ້າງງານໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດໜ້ອຍກວມ 24% ຂອງຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານທັງໝົດ, ສ່ວນວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ແມ່ນກວມ 13%. ແລະ ຈຸນລະວິສາຫະກິດແມ່ນກວມອັດຕາການຈ້າງງານພຽງແຕ່ 10% ເທົ່ານັ້ນ.

ຈຸນລະວິສາຫະກິດ, ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ກາງ ສ່ວນຫຼາຍ (63%) ແມ່ນຈະຢູ່ໃນຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກຂາຍຍ່ອຍ, ແລະ ມີພຽງ 15% ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນຂະແໜງການຜະລິດ. ສ່ວນຂະແໜງອື່ນໆແມ່ນກວມອັດຕາໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ໂດຍລວມແລ້ວ, ປະມານ 83% ການຈ້າງງານໃນ ສປປ ລາວແມ່ນຢູ່ໃນຂະແໜງເສດຖະກິດນອກລະບົບ, ໂດຍມີປະມານໜ້ອຍກວ່າ

ໜຶ່ງສ່ວນສາມ (30%) ຂອງຈຳນວນວິສາຫະກິດທີ່ຂຶ້ນທະບຽນຢ່າງເປັນທາງການສ່ວນ 87% ຂອງວິສາຫະກິດແມ່ນບໍ່ມີທະບຽນອາກອນ. ຂະແໜງການທີ່ມີແຮງງານນອກລະບົບຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນຂະແໜງກະສິກຳ (98%), ກໍ່ສ້າງ (94%), ການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ (92%). ສ່ວນຂະແໜງທີ່ມີແຮງງານນອກລະບົບໜ້ອຍກວ່າໝູ່ແມ່ນຂະແໜງບໍລິການອື່ນໆ (66%), ການຜະລິດ (77%), ທີ່ຝັກ ແລະ ອາຫານ (80%). 100% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນຄົວເຮືອນແມ່ນຢູ່ໃນຂົງເຂດແຮງງານນອກລະບົບ ຫຼື ເຮັດວຽກເປັນແຮງງານຄອບຄົວ. 40% ຂອງແຮງງານທີ່ມີຄ່າຈ້າງ (ຜູ້ອອກແຮງງານ) ແມ່ນເຮັດວຽກໃນຂະແໜງເສດຖະກິດນອກລະບົບ, ສ່ວນຜູ້ໃຊ້ແຮງງານໃນຂະແໜງເສດຖະກິດນອກລະບົບແມ່ນເທົ່າກັບ 30% ແລະ ຜູ້ປະກອບອາຊີບອິດສະຫຼະແມ່ນ 1% ແລະ ອີກໜ້ອຍກວ່າ 1% ແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານໃນຄົວເຮືອນ.

ປະມານເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງ (49%) ຂອງຜະນິດການລັດຖະກອນແມ່ນແມ່ຍິງ. ຕົວເລກແມ່ຍິງໃນກຳລັງແຮງງານແມ່ນສູງກວ່າ (55% ຂອງກຳລັງແຮງງານໃນກຸ່ມ) ແລະ ຕົວເລກແມ່ຍິງທີ່ເປັນຜູ້ໃຊ້ແຮງງານແມ່ນຕ່ຳກວ່າ (31%), ເປັນຜູ້ອອກແຮງງານແມ່ນ (41%) ແລະ ເປັນຜູ້ປະກອບອາຊີບອິດສະຫຼະແມ່ນ (44%). ຂະແໜງການທີ່ມີຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານເປັນແມ່ຍິງຫຼາຍກວ່າໝູ່ແມ່ນທີ່ຝັກ ແລະ ອາຫານ (62%), ບໍລິການ (59%), ຜະລິດ (59%) ແລະ ການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ (58%).

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມໃນ ສປປ ລາວ: ການສຶກສາດ້ານປະລິມານກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ

ເຂດປົກຄຸມຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມໃນກຳລັງແຮງງານ

ແຮງງານສ່ວນຫຼາຍໃນ ສປປ ລາວ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກຄຸມຈາກກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ມີປະມານ 11% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານແມ່ນໄດ້ຖືກປົກຄຸມໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດໃນປີ 2017 ໂດຍຜົນການຄິດໄລ່ນີ້ແມ່ນມາຈາກຂໍ້ມູນສຳຫຼວດກຳລັງແຮງງານ, ແລະ ຈາກຂໍ້ມູນຂອງ ອປຊ ແມ່ນມີພຽງ 7% ຂອງກຸ່ມດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ຮັບການປົກຄຸມ. ຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງເສດຖະກິດໃນລະບົບແມ່ນເຫັນວ່າຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກກອງທຶນປະກັນສັງຄົມຫຼາຍກ່ວາ. ແຕ່ຕົວເລກຕົວຈິງ, ຍັງອີກປະມານ 57% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກກອງທຶນ.

ຖ້າສົມທຽບບັນດາຂະແໜງການທັງຫຼາຍດ້ວຍກັນ, ກະສິກຳເປັນຂະແໜງໜຶ່ງທີ່ມີສັດສ່ວນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄຸມໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດຫຼາຍທີ່ສຸດ (95%), ຕົວເລກການບໍ່ຖືກຄຸ້ມຄອງນີ້ຍັງກວມເອົາສັດສ່ວນທີ່ສູງທີ່ສຸດໃນຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ, ການຜະລິດ, ອຸດສາຫະກຳ, ກໍ່ສ້າງ, ບໍລິການ, ທີ່ຝັກ ແລະ ອາຫານ ແລະ ຂົນສົ່ງ.

ກ່ຽວກັບຂະໜາດຂອງວິສາຫະກິດ, ຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ຫາ ໃຫຍ່ (ທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານຫຼາຍກ່ວາ 50 ຄົນ) ແມ່ນຈະໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກກອງທຶນປະກັນສັງຄົມຫຼາຍກ່ວາ: 51% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດທີ່ມີຜະນິດການ 50 ຄົນຂຶ້ນໄປ, ໂດຍທຽບໃສ່ 88% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດ (ທີ່ມີຜະນິດການ 5-49 ຄົນ) ແລະ 92% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດທີ່ມີຜະນິດການຫຼາຍກ່ວາ 5 ຄົນ (ຈຸນລະວິສາຫະກິດ). ຕົວເລກຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງສູງທີ່ສຸດໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງຫາໃຫຍ່ແມ່ນພົບຢູ່ໃນຂະແໜງການຜະລິດ. ຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກຂາຍຍ່ອຍ ແລະ ບໍລິການທຶນອນຢູ່ໃນຮບແບບວິສາຫະກິດຂະໜາດໜ້ອຍ ແລະ ກາງແມ່ນມີຕົວເລກຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງສູງເໝືອນກັນ. ສ່ວນຂະແໜງການທີ່ມີຕົວເລກຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແມ່ນຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ, ບໍລິການ, ທີ່ຝັກ ແລະ ອາຫານ ແລະ ກະສິກຳ.

ນອກຈາກຂະແໜງການທີ່ຜູ້ອອກແຮງງານສັງກັດແລ້ວ, ອາຍຸກໍ່ຍັງມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະມາຊິກປະກັນສັງຄົມເຊັ່ນດຽວກັນ (ກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີອາຍຸສູງສຸດ ແລະ ອາຍຸຕໍ່າສຸດຈະບໍ່ຄ່ອຍເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ), ແລະ ເລື່ອງລາຍຮັບນັ້ນກໍ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນດຽວກັນ (ຜູ້ທີ່ມີລາຍຮັບໜ້ອຍກ່ວາຈະບໍ່ຄ່ອຍເຂົ້າກອງທຶນ) ແລະ ລະດັບການສຶກສາກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ (ຜູ້ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຕໍ່າຈະເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມໜ້ອຍກ່ວາ). ສິ່ງສຳຄັນອັນໜຶ່ງທີ່ສັງເກດໄດ້ຈາກຂໍ້ມູນສຳຫຼວດກຳລັງແຮງງານ ແລະ ຂໍ້ມູນສະຖິຕິຂອງອົງການປະກັນສັງຄົມແຫ່ງຊາດຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ວ່າແມ່ນລັດຖະກອນ ແລະ ຜະນິດການຂອງລັດວິສາຫະກິດທຸກໆຄົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງທຶນ ຫຼື ຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂເຮັດວຽກໃນລະບົບ.

ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບປະກັນສັງຄົມ

ກຳລັງແຮງງານຂອງ ສປປ ລາວ ແລະ ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານຈຳນວນຫຼາຍຍັງບໍ່ທັນປະກອບເງິນສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ, ມີພຽງ 37% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບທີ່ເປັນຜູ້ປະກັນຕົນ, ເຖິງກົດໝາຍປະກັນສັງຄົມສະບັບເລກທີ 54/ສພຊ ປີ 2018 ຈະກຳນົດໃຫ້ທຸກໆວິສາຫະກິດ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານໃນວິສາຫະກິດຕ່າງໆຈ່າຍສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມກໍ່ຕາມ. ມີບາງກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີຈຳນວນສະມາຊິກຫຼາຍຄົນຢາກເຂົ້າຮ່ວມເປັນສະມາຊິກປະກັນສັງຄົມແຕ່ຜູ້ໃຊ້ແຮງງານຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ປະຕິບັດກົດໝາຍປະກັນສັງຄົມ ແລະ ບໍ່ຈ່າຍສົມທົບໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ຄວາມອາດສາມາດໃນການປະກອບເງິນສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແມ່ນປຶດໃຈອັນສຳຄັນທີ່ກົດກັນການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກປະກັນສັງຄົມຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໂດຍລວມ, ເຖິງຈະບໍ່ແມ່ນອະສັກຫຼັກກໍ່ຕາມ. ເພື່ອເປັນການສຶກສາຄືນຄວາມບັນຫາດັ່ງກ່າວ, ພວກເຮົາໄດ້ດຳເນີນການວິເຄາະລະດັບຍອດເຫຼືອຈາກລາຍໄດ້ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ອາດຈະເປັນທຶນສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນຫຼັງຈາກເຂົາເຈົ້າໃຊ້ຈ່າຍກັບສິ່ງຈຳເປັນໃນຄົວເຮືອນແລ້ວ. ຜົນການວິເຄາະເຫັນວ່າມີປະມານ 52% ຂອງຜູ້ໃຊ້ແຮງງານທີ່ມີຄວາມສາມາດຈ່າຍສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນ ໂດຍນຳໃຊ້ 9% ຂອງລາຍຮັບທີ່ເຂົາເຈົ້າມີປະກອບສ່ວນເຂົ້າກອງທຶນສະໝັກໃຈຂອງປະກັນສັງຄົມ.

ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບແມ່ນແຕກຕ່າງກັນໄປຕາມແຕ່ລະຂະແໜງການ, ຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສາມາດຈ່າຍຫຼາຍສຸດແມ່ນຂະແໜງສຶກສາ, ອຸດສາຫະກຳ, ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ (ໂດຍມີອັດຕາສ່ວນທີ່ 79%, 77%, ແລະ 76%, ຕາມລຳດັບ), ສ່ວນຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສາມາດຈ່າຍຕໍ່າສຸດແມ່ນຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກຂາຍຍ່ອຍ, ກະສິກຳ, ແລະ ວຽກໃນຄົວເຮືອນ (ເທົ່າກັບ 29%, 22%, ແລະ 20% ຕາມລຳດັບ).

ເນື່ອງຈາກລາຍຮັບຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ຜູ້ຊາຍແມ່ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ, ແມ່ຍິງມີລາຍຮັບຕໍ່າກ່ວາຜູ້ຊາຍໃນຂະແໜງໃນລະບົບ ແລະ ນອກລະບົບ, ສະນັ້ນຄວາມອາດສາມາດຂອງແມ່ຍິງທີ່ຈະຈ່າຍສົມທົບຈຶ່ງມີຈຳກັດກ່ວາຜູ້ຊາຍ.

ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງແຮງງານນອກລະບົບ ແລະ ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງລະບົບປະກັນສັງຄົມໃນ ສປປ ລາວ: ການສຶກສາດ້ານປະລິມານກ່ຽວກັບກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງວິສາຫະກິດ

► ຂໍ້ສະເໜີແນະນຳທາງດ້ານນະໂຍບາຍເພື່ອການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ

ຜົນການສຶກສາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າອັດຕາການເຂົ້າເຖິງປະກັນສັງຄົມຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນປີ 2017 ແມ່ນຍັງຕ່ຳຫຼາຍ (7% ຫາ 11%), ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເພີ່ມເຂດປົກຄຸມຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ. ເຮົາອາດຈະສຸມໃສ່ຂະແໜງການທີ່ມີຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານສັງກັດຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນໃນບັນດາວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ໃຫຍ່ ທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບຫຼາຍກ່ວາ, ຫຼື ອາດສຸມໃສ່ບັນດາວິສາຫະກິດທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານມີຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນເປັນຈຳນວນຫຼາຍ. ໃນເວລາອັນດຽວກັນນັ້ນ, ຍ້ອນຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານຕ່ຳຫຼາຍ, ສະນັ້ນບາງຂະແໜງການ ຫຼື ບາງກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານອາດຈະຕ້ອງການການຊ່ວຍໜູນ ຫຼື ຊ່ວຍຖິ້ມຊຸ່ມຈ່າຍເງິນສົມທົບຈາກລັດຖະບານເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເກີດສິດຕິດ່ອດໜູນປະກັນສັງຄົມ - ກຸ່ມນີ້ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ຄົວເຮືອນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມພະຍາຍາມເປັນພິເສດເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນບາງອະຄະຕິດ້ານໂຄງສ້າງທີ່ແມ່ຍິງໄດ້ພົບໃນຕະຫຼາດແຮງງານ.

ສືບຕໍ່ດຳເນີນການສຶກສາລົງເລິກໃນຂະແໜງເສດຖະກິດອາດຈະເປັນຕົວກຳນົດຂະແໜງການຍ່ອຍ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີທ່າແຮງໃນການທົດລອງຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ການສຶກສາດັ່ງກ່າວອາດຈະກວມເອົາ:

- **ຂະແໜງການຜະລິດ,** ເປັນຂະແໜງການທີ່ມີຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີຄ່າຈ້າງກວມອັດຕາສູງສຸດ, ມີຈຳນວນວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍຫາໃຫຍ່ກວມອັດຕາສ່ວນສູງສຸດ, ແລະ ມີຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ຢູ່ໃນລະບົບຫຼາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານນັ້ນມີຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍເງິນສົມທົບເຂົ້າກອງທຶນຫຼາຍກ່ວາຂະແໜງການອື່ນ. ປັດໃຈສຳຄັນໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ໃນການຂະຫຍາຍອັດຕາການປົກຄຸມໃນຂະແໜງການຜະລິດແມ່ນໃບອະນຸຍາດດຳເນີນທຸລະກິດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເພື່ອໃຊ້ໃນການປະຕິບັດງານ.
- **ຂະແໜງທີ່ຝັກ ແລະ ອາຫານ** ເປັນຂະແໜງການທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງສູງກ່ວາຂະແໜງການອື່ນໆ, ແລະ ເປັນຂະແໜງການໜຶ່ງທີ່ມີຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານໃນລະບົບຫຼາຍກ່ວາໜຶ່ງ (20%). ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບໃນຂະແໜງການນີ້ກໍ່ເຫັນວ່າມີສູງເໝືອນກັນ. ໃບອະນຸຍາດໃນການດຳເນີນງານຂອງຂະແໜງການນີ້ຄວນຈະຖືກນຳມາໃຊ້ເພື່ອຫັນຂະແໜງການນີ້ເຂົ້າໃນລະບົບໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ເພື່ອປັບປຸງເຂດປົກຄຸມຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ.

► **ຂະແໜງຂົນສົ່ງ** ກໍ່ເປັນຂະແໜງທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງກວມອັດຕາສູງເໝືອນກັນ (27%), ເຖິງຈຳນວນຜູ້ອອກແຮງງານຫຼາຍຄົນໃນຂະແໜງນີ້ຈະເປັນຜູ້ປະກອບອາຊີບສ່ວນບຸກຄົນກໍ່ຕາມ. ເພື່ອຢາກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບໃນລະດັບສູງນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງມີໃບອະນຸຍາດດຳເນີນງານເພື່ອຫັນໃຫ້ຂະແໜງການນີ້ເຂົ້າໃນລະບົບໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ປັບປຸງອັດຕາການປະຕິບັດກົດໝາຍ ແລະ/ຫຼື ທົດລອງການເຂົ້າຮ່ວມກອງທຶນປະກັນສັງຄົມແບບບັງຄັບ.

► **ຂະແໜງກະສິກຳ** ເປັນຂະແໜງການທີ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໂດຍກອງທຶນປະກັນສັງຄົມຫຼາຍທີ່ສຸດ, ການຂະຫຍາຍເຂດປົກຄຸມສູ່ກຸ່ມນີ້ອາດຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສົມຄວນ ແລະ ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ອັດຕາການປົກຄຸມໂດຍລວມຂອງກອງທຶນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເຫັນວ່າມີພຽງ 2% ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນລະບົບ ແລະ ກຸ່ມຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳນີ້ແມ່ນກຸ່ມທີ່ທຸກຍາກກ່ວາໝູ່ໃນຕະຫຼາດແຮງງານ, ແລະ ມີຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບຕ່ຳສຸດ. ສະນັ້ນ, ການຖິ້ມຊຸ່ມຈາກລັດຖະບານ/ການຊ່ວຍໜູນດ້ານສັງຄົມຕໍ່ກຸ່ມນີ້ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍ. ນອກຈາກນັ້ນ, ເຫັນວ່າຍັງມີທ່າແຮງໃນການເພີ່ມອັດຕາການປະຕິບັດກົດໝາຍໃນກຸ່ມຍ່ອຍຕ່າງໆຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ຜະລິດຜົນລະປູກເພື່ອບໍລິໂພກພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ.

► **ຂະແໜງການຄ້າຂາຍຍົກ ແລະ ຂາຍຍ່ອຍ** ແມ່ນມີຜູ້ອອກແຮງງານພຽງ 8% ເທົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນລະບົບ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດໃນການຈ່າຍສົມທົບປະກັນສັງຄົມແມ່ນຕ່ຳຫຼາຍ. ຄວນດຳເນີນການສຶກສາລົງເລິກກ່ຽວກັບກຸ່ມນີ້ເພື່ອກຳນົດກຸ່ມຍ່ອຍຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍສູງ, ສັງກັດໃນວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ກ່ວາ ແລະ ມີທັງຄົງທີ່ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃນການຫັນວິສາຫະກິດໃຫ້ເຂົ້າລະບົບຫຼາຍຂຶ້ນເພື່ອຈະເພີ່ມອັດຕາການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກກອງທຶນປະກັນສັງຄົມໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ການສຶກສາດ້ານຄຸນນະພາບແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ເລິກເຊິ່ງຕໍ່ອຸປະສັກໃນການຫັນຜູ້ອອກແຮງງານເຂົ້າລະບົບ ແລະ ການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງກອງທຶນປະກັນສັງຄົມ, ແລະ ວິເຄາະດ້ານໂຄງສ້າງດ້ານບໍລິຫານ ແລະ ຂະບວນການປະຕິບັດງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບໍລິການຂອງປະກັນສັງຄົມ ແລະ ການຫັນວິສາຫະກິດສູ່ໃນລະບົບ.

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້ຂອງອົງການແຮງງານສາກົນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຜົນການສຶກສາດ້ານປະລິມານຂອງກຳລັງແຮງງານ ແລະ ໂຄງສ້າງດ້ານວິສາຫະກິດໃນ ສປປ ລາວ ເພື່ອເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບພາບລວມຂອງແຮງງານນອກລະບົບເພື່ອນຳມາສູ່ການອອກແບບນະໂຍບາຍປະກັນສັງຄົມ. ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບທຶນສະໜັບສະໜູນຈາກໂຄງການຮ່ວມມືຂອງອົງການແຮງງານສາກົນ ແລະ ສ. ເກົາຫຼີ ແລະ ດຳເນີນການສຶກສາໂດຍສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າດ້ານການຄຸ້ມຄອງນະໂຍບາຍອອດສະໂຟດ.

ໂດຍການຮ່ວມມືກັບ

ລາຍລະອຽດການຕິດຕໍ່

ສຳນັກງານອົງການແຮງງານສາກົນສຳລັບພາກພື້ນອາຊີ ແລະ ປາຊີຟິກ

ຕິກສະຫະປະຊາຊາດ, ຖະໜົນລາດສະດຳເນີນນອກ, ບາງກອກ 10200, ຣາຊາອານາຈັກໄທ

ນາງ ເລີບລິນ ເດ

ທ. ທອງເຫຼັກ ຊິງ

ນ. ນຸດທອງ ອາລຸນທອງ

ຜູ້ຈັດການໂຄງການ

ຜູ້ປະສານງານໂຄງການ

ຜູ້ປະສານງານໂຄງການ

ໂທລະສັບ: +66 2288 1234

ແຟັກ: +66 2280 1735

ອີເມວ: BANGKOK@ilo.org

ອີເມວ: del@ilo.org

ອີເມວ: thongleck@ilo.org

ອີເມວ: alounthong@ilo.org